

for Amtsraadsstriben, enten det nu er imellem to Naboamtsraadsstribse eller imellem en Amtsraadsstrib og en Kjøbstad, og den ene Part ønsker Fællesskabet hævet, maa dette see, og jeg kan ikke see, at der er den ringeste Forskjel paa Afregningen imellem en Kjøbstad og et Amt og imellem to Amtsraadsstribse eller imellem to Sognecommuner indbyrdes. For Sognecommunerens Vedkommende vil det jo sees, at, hvis Fællesskabet ønskes hævet, og der ikke kan opnaaes Enighed om Afregningen, bestemmer Amtsraadet det Bederlag, den ene af Communerne skal have. Dersom et Amtsraad ønsker et bestaaende Fællesskab med en Kjøbstad hævet, saa er det jo ingenlunde overladt til Amtsraadet at sige, paa hvilke Vilkaar det vil stilles fra Kjøbstaden, men det bliver saa Indenrigsministeriets Sag, accurat som naar to Amtsraadsstribse indbyrdes ikke kunne enes om Afregningen. Det kan vel være større Bygninger og kostbarere Foretagender, som der her er Tale om, men ligeoverfor Amtet og Kjøbstaden skal jeg mene, at Gjenstanden ikke er forholdsvis større, end den ofte er imellem to Landcommuner. Dette er ikke vanskeligt at paayise. Naar f. Ex. et Skoledistrict bestaaer af lige meget Hartkorn i Communen og udenfor Communen, og der skal see en Adskillelse mellem Communerne i Henseende til Skolevæsenet, saa vil det jo blive Tilfældet, at den Commune, som har Skolebygningen, vil blive nødt til at overtage Læreren's hele Lønning, uagtet den maaskee bliver af med Halvdelen af Skoledistrictet, og den anden Deel af Districtet, som gaar bort, er maaskee nødt til at opføre en ny Skolebygning og overtage for sin Part Lønningen af en ny Lærer. Jeg skal derfor mene, at det forholdsvis endogaa er større Ting, der handles om imellem to smaa Communer paa Landet, end imellem et Amtsraad og en Kjøbstad, og jeg siger derfor, at, dersom vi ikke driste os til at erklære for rigtigt, at en saadan Afregning bør og kan finde Sted ved de Overordnede's Mellemkomst, saa kunne vi efter mit Begreb aldeles ikke gaae ind paa Loven. Jeg skal tillade mig at fremhæve, hvad jeg allerede tidligere har sagt, at jeg ikke finder nogen Betænkelighed ved at gaae ind paa denne Afregning; thi jeg er aldeles overbevist om,

at, hvad enten det bliver Amtsraadet, eller det bliver Ministeren, som skal træffe den endelige Afgjørelse, saa vil der blive taget tilbørligt Hensyn til Forholdene, saa at Ingen vil blive forurettet. Jeg skal derfor for mit Vedkommende stemme for den høitærede Ministers Forslag, medens jeg ikke vil stemme for det Underændringsforslag, som en Deel ærede Medlemmer har stillet dertil, idet jeg efter min hele Opfattelse af Afregningsforholdet ifølge denne Lov synes, at det er urigtigt at indsætte i Loven en Bestemmelse, som skal danne en Undtagelse fra de Tilfælde, hvor Afregning skal finde Sted.

Stuel: Det er kun et eneste Forslag, som jeg ønsker at sige et Par Ord om, nemlig Forslaget til § 46. Det ærede Medlem fra 4de Kreis (Somme) meente, at et Amtsraadsmedlem ikke burde have directe Udgifter ved Udførelsen af de Forretninger, der paahvile ham som Amtsraadsmedlem. Jeg insee imidlertid ikke, hvori disse Rejseomkostninger adskille sig fra de mange andre Udgifter, der ere forbundne med Stillingen som Amtsraadsmedlem, og jeg troer virkelig, at den Mand, hvis Formuesomstændigheder i det Hele ikke tillade ham at modtage Posten som Amtsraadsmedlem, heller ikke vil være hjulpen ved den ubetydelige Godtgjørelse, som her foreslaaes for Rejser fra og til Møderne. Jeg seer jo let — og det ligger ogsaa i Sagens Natur —, at jo større den communale Selbstændighed bliver, og jo flere de Anliggender ere, som henlægges under den communale Bestyrelse, desto større ere ogsaa de Krav, som stilles til Bestyrelsesmedlemmernes Tid og Kræfter og til deres Formue i det Hele. Men jeg troer, at man er paa Vilspor, naar man mener, at det er rigtigt at raade God herpaa ved at tilstaae Bederlag for Udførelsen af de communale Byrder. Jo større de communale Friheder blive, desto mere maa man efter min Overbeviisning vaage over det Princip, ikke at give saadanne Bederlag, idet de Kræfter, som fremdrages ved Udgiften til et saadant Bederlag, i Reglen ikke ere de, som ville styrke de communale Institutioner. Det er min Overbeviisning, at hvergang vi i en Lov votere